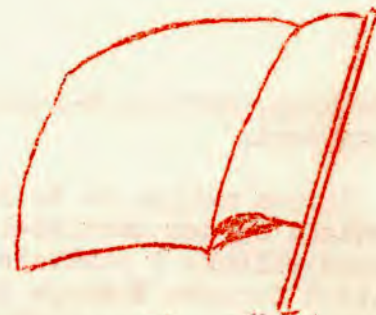

RØDE FANE ekstrautgave

KLASSEKAMPEN SKJERPES LIKVIDATORENE HAR KASTET MASKEN OG FRAMKALLER AKUTT KRISE I PARTIET

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

Mao Tsetung.

Kampen mellom de to linjer innen Norges Kommunistiske Parti er i dag kommet inn i en avgjørende fase. Revisjonistene er trent opp i et hjørne og etterhvert som deres muligheter til å maskere seg som marxist-leninister frarøves dem, avslører de sine sanne hensikter. Deres likvidatoriske linje har framkalt en akutt krise innen partiet - og innen klassekampen i Norge. I en tid hvor arbeiderklassen reiser seg til kamp mot den offensiv monopolkapitalen retter mot den, skjer det at Reidar T. Larsen forsøker å trekke med seg partiets sentrale ledelse på en aksjon hvis ytterste målsetting er å likvidere NKP og erstatte partiet - som er arbeiderklassens viktigste våpen i klassekampen - med et reformistisk samlingsparti.

Den internasjonale situasjonen preges av kapitalismens krise og skjerping av klassekampen. Imperialismen strammer sitt grep over Norge. Monopolkapitalen utvider sitt herredømme over landets økonomi og det arbeidende folk. Samtidig som de søker å utvikle sitt diktatur prøver de bevisst å inkorporere alle faglige og politiske organer (også arbeidernes) i sitt organiserte system - et organisk ledd i klassestatens system. Et viktig ledd i deres bestrebelser er forsøket på å slå i stykker arbeiderklassens viktigste våpen, dets revolusjonære kommunistiske parti, og fjerne en avgjørende betingelse for at arbeiderklassen skal lykkes i sin kamp. En forvandling av det revolusjonære partiet til et vanlig sosialdemokratisk parti, passer som hånd i hanske til kapitalistenes opplegg.

Unnlatt å verne om det kommunistiske partis revolusjonære ideologiske

grunnlag, marxismen-leninismen, er i dag å gi direkte støtte til klasseforræderi.

Kampen mellom de to linjer i Norges Kommunistiske Parti, den revisjonistiske og den marxist-leninistiske linje, er en kamp som har sitt utspring langt tilbake i partiets historie. Revisjonistene har under denne kampen alltid forsøkt å kuppe toppledelsen i partiet, og ta avgjørelser som for partimedlemmene presenteres som fullbyrdete kjennsgjerninger. Konkret kan det slås fast at dette var tilfelle med Furubotn-gruppa og seinere med Vogt-gruppa i partiet. Partimedlemmene på grunnplanet ble mobilisert og kastet Furubotn-gruppa ut av ledende organer, selv om det politiske oppgjøret ikke var grundig nok. På samme måte knuste partimedlemmene Vogt-gruppas planer om kupp i sentralstyret, men RTL og hans tilhengere forhindret et politisk oppgjør med Vogt-gruppa og deres revisjonistiske politikk. Ved å underslå landsmotevedtak om endring av prinsipp-programmet, forhindret de partiet i å sørge for at revisjonistene ikke igjen fikk hegemoni i partiets ledelse og i dens praktiske politikk.

Vi skal huske at prinsipp-programmets utforming hadde sin årsak i Vogt-gruppas politiske syn, og Vogt-gruppa brukte programmet som et middel til å fremme et revisjonistisk syn i partiet. Partiprogrammet i sin nåværende form er en avgjort hindring for at partiet endelig kan avsløre revisjonismen og likvidere dens praksis.

Kampen mot revisjonismen i NKP er derfor ikke avsluttet. Nettopp i dag viser det seg at den direkte videreføring av Furubotn/Vogt-gruppas revisjonistiske linje, er den linje som partiledelsen med partiformannen på toppen forsøker å kjøre ut til sin ytterste konsekvens: likvidering av NKP og en samling av alskens "venstrekrefter" i et såkalt "venstreradikalt" parti.

De ytre kjennetegn for situasjonen har ikke minst vist seg ved at partiformannen benytter borgerpressen til å opplyse partimedlemmene om at partiets "politiske linje" går ut på at partiets skal "tilpasses" et reformistisk samlingsparti.

Hvem skal så utgjøre det "nye" partiets lederskikt? De gjenstående borgerlige, velkjente anti-kommunister fra SP, trotskister, såkalte anti EEC og NATO-folk fra Arbeiderpartiet, Furubotn-folka fra "Marxistisk Forum", kort sagt: alt som kan raskes sammen for å stable opp en anti-marxistisk allianse. Allerede nå har denne alliansen avslørt seg gjennom fellesaksjoner rettet mot de anti-imperialistiske frontorganisasjonene, Kampanjen Norge ut av NATO og Solidaritetskomiteen for Vietnam. Deres anslag mot Solidaritetskomiteen er nå, i motsetning til tidligere, samordnet. Det var også anslaget mot Kampanjen Norge ut av NATO, som de nå vil erstatte med en "komite" for all-europeisk sikkerhetskonferanse." Sammensvergelsen er avslørt som internasjonalt ledet fra den moderne revisjonismens hovedkvarter. Denne kjennsgjerning er avslørt av alle ærlige venstrekrefter i norsk politikk.

Videre aksjoner som har sammenheng med RTLs underkastelse av denne alliansens målsetting er hetsen han søker å organisere mot Røde Fane, presset mot Frihetens journalister, som kuliminerte med oppsigelsen av Svein Johnsen (formann i Solidaritetskomiteen for Vietnam.) Men Frihetens øvrige journalister gikk til streik fra 17. oktober. Det foreløpig siste trekk er Kommunistisk Ungdoms eksklusjon av Egil Engeland, sentralstyremedlem og formann i Kristiansand KUL.

Reidar Larsen representerte partiets sentralstyre på møtet hvor KU-ledelsen ekskluderte Engeland fra forbundet. (Kristiansand KUL er medutgiver av Røde Fane!)

Den indre sammenheng mellom disse enkeltaksjoner finner vi ved å analysere den likvidatoriske linje som Reidar Larsen forsøker å sette

- 3 -

seg i spissen for. Ved å framstille seg som forsvarer av NKPs interesser, har han greid å trekke med seg store deler av sentralstyret på opplegg som skal tjene denne linja. Et direkte resultat har også vært å rette hovedstøtene mot venstre og gradvis erstatte den vitenskapelige sosialismens prinsipper, marxismen-leninismen, med rendyrket reformisme. (Konfr. NKPs arbeidsprogram og det på forhånd nederlagsdømte opplegget til valget.)

Arbeiderklassens objektive, kortsiktige og langsiktige interesser er forkastet som ledesnor for partiets politikk, det som i dag framelskes er en fallbuds-politikk, bygget på og ledet av galupp-tall.

Det som partikamerater tidligere kunne merke som en tendens står nå klart fram som en planlagt aksjon. Fra å snakke om en almen, prinsipløs "samling av venstrekreftene", uttaler nå partiformannen åpent målet til borgerpressa: "et venstreradikalt parti." (Se eksempelvis partiformannens skamløse uttalelser til Morgenbladet 7. oktober og til Verdens Gang 16. oktober.)

Aksjonen som likvidatorene i partiledelsen nå kjører fram mot journalistene i Friheten, og mot alle marxist-leninister i NKP som ønsker å gjenreise partiet som et revolusjonært klassekampparti, skjer ved at alle vedtatte partinormer krenkes. De har i lang tid utvannet prinsippene for den demokratiske sentralismen med metodene for kritikk og selvkritikk - den nødvendige vekselvirkning mellom medlemsmasse og ledelse. De har befestet sin posisjon ved hjelp av byråkratisk sentralisme. Slik har de vunnet posisjonene for å føre kampen mot partiets grunnlag. Grunnorganisasjonene forhindres i å diskutere og grundig behandle denne, og liknende situasjoner som oppstår i partiet.

Revisjonistledelsen ønsker selvsagt nå minst mulig debatt om den situasjonen som er oppstått, men det er partikameraters plikt og ansvar, det ansvar de tok på seg da de gikk inn i Norges Kommunistiske Parti, å bekjempe likvidatorene i partiet og kjempe for å gjenreise vårt parti som et revolusjonært parti. Derfor må agenter for likvidatorene i grunnorganisasjonene avsløres og issoleres. Om laga på grunnplanet gjennomfører kampen vil NKP som organisasjon bevares. Dette er en forutsetning for seinere å gjenreise NKPs ledelse, som vil være forpliktet av partiets egentlige grunnlag, marxismen-leninismen, og med den demokratiske sentralismen som rettesnor i sitt arbeid. Slik kan arbeiderklassens nødvendige revolusjonære lederskap skapes. Uansett utfallet av kampens faser for tida vil marxismen-leninismen seire og begrave revisjonismen. At arbeiderklassen vil skape det revolusjonære partiets ledelse for sin kamp er en objektiv lov. Det er vår plikt med alle krefter å virkeliggjøre dette.

Vi oppfordrer derfor alle partimedlemmer og partilagene til straks å ta situasjonen opp til gjennomgripende debatt, og vi oppfordrer alle partikamerater til å stille seg solidarisk med de streikende journalister i Friheten.

* * * *

Bestillinger på RØDE FANE sendes til: RØDE FANE, Postboks 3644, Gamlebyen, Oslo 1. Postgirokonto 206842.

Jeg bestiller hermed:

RØDE FANE..... nr. 1 _____, nr. 2 _____ (antall eks.)
Ekstraavgaven... _____ (- " =)

Navn: _____

Adresse: _____

- 4 -

ERKLÆRING FRA FRIHETENS JOURNALISTER

Frihetens journalister er gått til streik.

Streiken er politisk motivert.

Situasjonen som er oppstått i Friheten er et resultat av kampen mellom to linjer i Norges Kommunistiske Parti, hvor spørsmålet i dag er kommet til det punkt at det faktisk dreier seg om partiets fortsatte eksistens.

I en tid hvor borgerskapet og monopolkapitalen retter en offensiv mot den norske arbeiderklassen, stiller NKPs overste ledelse, anført av Reidar T. Larsen, seg i spissen for en aksjon, hvis hensikt er å likvidere NKP og erstatte partiet med et nytt "venstreradikalt" parti. Dette medfører at arbeiderklassen i en krisetid er berøvet sitt klassekampparti, som er dets viktigste våpen - og følgelig også Friheten som et organ for sin interessekamp. RTL har under påskudd av at det er nødvendig med "et par små justeringer", tilegnet seg diktatoriske fullmakter. Hans bruk av disse fullmakter er et ledd i planene om "tilpassing" av NKP til et reformistisk samlingsparti. Planens alvorlige karakter vises ikke minst ved mobilisering av borgerpressen til å presentere dette som NKPs linje. Dermed skal våre medlemmer overrumples og stilles overfor en fullbyrdet kjennsgjerning.

En direkte følge av denne planen var det politiske presset på Frihetens journalister, som kulminerte med oppsigelsen av en redaksjonell medarbeider. Anslaget mot den ene journalisten ble avslørt som et ledd i en større aksjon, hvis hensikt var at Friheten skulle underordnes likvidasjonslinja.

Hele opplegget er et brudd på partiets organisatoriske grunnlag, den demokratiske sentralismen, og bryter markant med tidligere vedtatte normer for demokratisk behandling i grunnorganisasjonene. På dette grunnlag er det utløst en politisk streik blant Frihetens journalister, som enstemmig krever oppsigelsen tilbakekalt, og som avviser underordningen av den likvidatoriske linja.

- * Kjemp for NKP som et revolusjonært klassekampparti!
- * Følg den demokratiske sentralismen. La partimedlemmene fatte avgjørelser på et ekstraordinært landsmote!
- * Bekjemp likvidatorene!
- * Forsvar marxismen-leninismen!
- * Solidaritet med Frihetens streikende journalister!

Oslo 17/10-69.

STREIKEKASSE FOR FRIHETENS JOURNALISTER.

RØDE FANE har opprettet streikekasse for Frihetens journalister. Vi oppfordrer partimedlemmer og sympatisører til å sende bidrag til streikekassa, postgiro 206842. Giroblanketten merkes: STREIKEKASSE.

(I parentes skal bemerkes at da journalistene gikk til streik stanset red. Arne Jørgensen utbetalingen av den opparbeidete lønn som journalistene hadde krav på og skulle ha utbetalt 17. oktober.)

Utgitt av redaksjonskollektivet
i RØDE FANE.

Folk som er materialister tvers igjennom er uten frykt. Vi håper at alle våre kampherrer modig vil ta på seg sitt ansvar og overvinne alle vansker, uten å frykte tilbakeslag eller hånsord, og uten å nøle med å kritisere oss kommunister og legge sine forslag fram for oss. "Den som ikke frykter døden ved tusen stikk, han tør trekke keiseren ned av hesten" - det er den fryktløshetens ånd som er nødvendig i vår kamp for å bygge sosialismen og kommunismen.

(Mao Tsetung)
